

☞ SURVIVAL JOURNAL 2020/2021 ☞

Přežití dvou vlků a kozy

(Tomík, tým „Dva vlci a koza“)

Přežití, to je skvělá smečková akce s dlouholetou historií. Každý rok je zaměřena na nějaké téma a letos to bylo téma Historie Sejonijské smečky. Ačkoliv se vždy Simba rozepisuje do strašně dlouhého textu, jsou pravidla celkem jednoduchá. Vlastně jde o to, abyste došli ze startu do cíle za určitých podmínek. Např. nedostatek jídla (nejhorší věc), plnění šílených úkolů („podlezte několikrát most s batohem a nespádněte do potoka“) nebo jiné úkoly, ze kterých máte většinou děs a hrůzu.

Letos jsme do týmu se Simbou přibrali také moji mamku, která proti tomu dlouho protestovala, neboť se obávala nechutných pokrmů, které se na Přežití každoročně podávají (např. živý červ, žížala či sardinka). Nakonec ale kývla a my jsme byli Akim převezeni na sedlo mezi Doubravami a Bohuslavicemi u Zlína, kde jsme dostali podivné kartičky.

Simba se na nás povzbudivě podíval a my se s mamkou vrhli na luštění této šifry. Některé kartičky mi chvíli nedávaly smysl, ale pak jsme na to s mamkou přišli. Jenže, tajenka nebyla věta „vezmi si jako bonus další jídlo od Akiho“, ale týkalo se to pouze nějaké psychické podpory. To taky potěší, ale jídlo je jídlo ... I když letošní koronavirový vyšší příděl potravin skýtal útěchu a na naše vychytané menu jsem se vyloženě těšil.

Radostně jsme vyrazili na cestu, ale museli jsme si nejdříve zvolit, kdo se stane po dobu Přežití Blbánkem, kdo King-Kongem a kdo Lamou. Vzhledem k tomu, že jsem doma nemohl najít softshellové kalhoty, a pak jsem zjistil, že jsou tam, kam jsem se stokrát díval, jsem se pochopitelně stal Blbánkem (No jo!). Mamka se vzhledem k nulovým zkušenostem s Přežitím změnila v Lamu a Simba se stal King-Kongem. Tyto role jsme využili hned u prvního úkolu, kde jsem já coby Blbánek navlékal nit. V tomto úkolu jsem ale nedostal svému novému jménu, naopak jsme stihli udělat i bonus.

Po řadě sbíhání do údolí, šplhání do kopců a kochání se krajinou jsme dorazili k prvnímu povinnému bodu. Úkolem bylo sníst rybičky, které údajně ani Akiho kočka nebyla ochotna sežrat. Sice se na papíře psalo, že vůbec nejsou dobré, ale King-Kongovi (prý) chutnaly a Lama to holt musela vydržet. Následně jsme šli k dalšímu povinnému bodu. Cestou jsme potkali další týmy a zhruba nám došlo, jaký bude další úkol - bota jednoho člena se totiž dala skoro ždímat. Měli jsme podcházet most s batohy. Jako velcí drsňáci jsme v 21:00 šli tento úkol plnit bonusově jen s omezeným počtem oděvu.

Zpočátku to šlo jednoduše (malá hloubka, žádné trny na bosé nohy), ale pak jsme uslyšeli šplouchnutí a zjistili, že jedna ze skautek, která šla před námi, zmizela se všemi věcmi pod hladinou závěrečné tůňky. Celá zmáčená vylezla ven a bylo poznat, že oblečení v jejím batohu bude dočasně nepoužitelné (naštěstí nás uklidnila, že má nějaké náhradní oblečení). V honbě za bonusovými body zvládl náš King-Kong Simba přejít nakonec rouru i tůň i se dvěma batohy, a tak jsme s promrzlými prsty šli dál. Člověk by vážně nevěřil, jak je po lezení v noci potokem nepříjemné podlézat mezi cizíma nohama (navíc, když ostatní pořád trvali na bonusovém plnění). Po třicátém podlezu jsem se téměř zhroutil. Naštěstí jsme už o půlnoci na tábořišti žádné úkoly neplnili a já okamžitě usnul jako dudek.

V sobotu ráno mě Lama s King-Kongem probudili již v šest hodin (jak jen mohli!). Posnídali jsme a následně přešli k plnění úkolu. Tj. 80x hodit vajíčkem. My se samozřejmě rozhodli vše splnit bonusově, a tak jsme po prvních 64 hodech přišli o první vajíčko ze tří. Ostatní vajíčka zdcena smrtí svého bratra (či sestry, to fakt nevím) jakoby přestala tato hra bavit. Po následných osmi hodech padlo druhé, a když se třetí doslechlo, že by mělo být ještě dvacetkrát přehozeno, tak se radši taky rozbilo.

Následně jsme vyrazili na cestu. Po velmi blízkém seznámení s místním dobyt看em jsme narazili na úkol v házení šestek. „To bude lehké, dle statistiky by měl být každý hod šestka,“ řekl King-Kong. Jenže když se jde Přežití, tak ani statistika nefunguje. Vždy po zhruba 30 hodech najednou padly tři šestky za sebou (asi aby nám zvedly náladu), a pak zase dlouho nic nepadlo.

Po dalších pěti kilometrech naší túry mi začalo pořádně kručet v břiše. Snad jen díky vidině jídla na vrcholu jsem se vydrápal na kopec Oberský. Pak jsem se okamžitě vrhl na kukuřičné suchary, paštiky a korbáčiky (normálně bych nad tím ohrnul nos, ale teď to byla mana nebeská). Bohužel dezert v podobě piškotů, které se měly pojídat speciálním způsobem, jsem nedostal, pochutnal si King-Kong. Po dalších kilometrech jsme se dostali k dalšímu úkolu. To jsme ještě netušili, jak bude bolestivý.

Úkolem bylo házet tenisákem do malé krabičky na vzdálenost cca 10 m. Takovou „hru“ jsem už dlouho nezažil. Krabičku totiž musel dotyčný držet za zády, a tak se velmi často stávalo, že míček trefil člověka do zad (a ještě to ani nespadlo do košíku, hrůza). Nemluvě o tom, že jsme samozřejmě plnili úkol bonusově, tedy se zavázanýma očima. Trefili jsme se celkem 20x z asi 50 pokusů (příčemž exceloval Simba – osmnáct zásahů, mamka dva a já nula). Aby tomu nebylo málo, tak nás po této aktivitě čekal výstup na Banánovou horu (kopec Klenčov).

Již na startu jsme obdrželi jako pomůcku tři banány, a tak jsme tušili, že s nimi budeme něco dělat právě na tomto úkolu. Já osobně jsem alespoň věřil, že to bude nějaký primitivní způsob pojídání banánů, ale toto? Úkol zněl celkem jednoduše. Sněž banán z Kolumbie jen s pomocí úst a se zavázanýma očima. Simba, který má s podobnými úkoly jistě zkušenosti, to považoval za lehký úkol, ale my ostatní členové jsme projevili jisté obavy.

Z banánu se navíc musela oddělat i slupka (jistě řádně chemicky ošetřená a zcestovalá) s pomocí úst. Rozdělili jsme se tak, že Simba jedl dva banány a já jeden. Když jsem viděl, s jakou rychlostí a vervou snědl Simba první banán, myslel jsem si, že to snad nebude tak těžké. Vypadalo to, že takto Simba jí banány běžně. Jenže jakmile jsem byl na řadě já, tak se to zvirtlo. Nedokázal jsem totiž tak hladce oddělit slupku od jádra. Jen jsem rozkousl banán a nezvládl jsem ho sníst. Po zhruba 15 minutách zápolení se slupkou se z banánu stala rozmačkaná nechutná věc, a tak jsem to vzdal. Po ztrátě života se na chvíli zdál Simba trochu zklamaný (celou půlhodinu nepromluvil), ale než jsme došli k dalšímu povinnému úkolu, tak už bylo vše OK.

Zde bylo za úkol přelézat a podlézat krabici, kterou drželi mí dva kolegové. Tady jsme si dali také oběd a to je na Přežití vždy šťastný okamžik. Po dalších několika kilometrech už jsem byl docela dost unavený, ale Lama prý znala zkratku. Ve vykáceném lese to ale neříkala úplně přesvědčivě... Takže jakmile jsme vylezli na hřebínek, zjistili jsme, že značka vedoucí na Komonec je zase o kus níž. Naštěstí jsem si mohl během plnění dalšího úkolu odpočinout. Úkolem bylo postavit z klacků trojnožku velkou asi 1,5 m. To šlo během silného větru velmi těžko a s mamkou jsme se cítili maximálně tak na nutné splnění úkolu, ale Simba vytrval a nakonec nějak dokázal dát i bonusovou výšku.

Na vrcholu jsme se dohodli, že už závěrečný bod na Malenisku nestíháme a že už půjdeme do cíle. Před sestupem do údolí jsme se pokochali nádherným výhledem z kopce Bába (mimořádně jediným, protože celé dopoledne přšelo), a pak sešli do cíle. V cíli jsme se pak všichni rozdělili do aut a jeli domů. Doma jsem pak okamžitě usnul.

Toto Přežití bylo příjemné a moc jsem si ho užil. Sice jsme z časových důvodů nemohli jít kategorii Vlků, ale i tak jsem měl pocit, že toho bylo tak akorát. A i přesto, že si každý rok po skončení Přežití říkám, že stačilo a příště vynechám, tak už teď vím, že pokud to půjde, zase se zúčastním.

Myslím si, že by si tuto soutěž měl vyzkoušet každý. Když zjistí, že ho to baví (a že to zvládne), tak si může na příští rok vybrat delší trasu za více bodů. Navíc bude vědět, jaká jsou jeho maxima a kam až je schopný pro zážitek zajít. A když ho to nebude bavit, tak bude určitě s radostí poslouchat příběhy jiných, jak plnili ŠÍLENÉ úkoly na této ŠÍLENÉ A SKVĚLÉ AKCI.

Přežití 2020 z pohledu týmu Kapřici

(Vili – Blbánek, Viki – Lama, Guff – King Kong, typ „Kapřici“)

Přípravy

Přípravy na Přežití byly ve znamení dvou základních otázek – jak spát a co jíst. Blbánek a Lama ještě nemají vlastní krosny, pouze „městské“ batohy, kam se sotva vejde spacák, nějaké to jídlo a oblečení, nemluvě o karimatce či stanu. Proto King Kong rozhodl, že se v rámci váhových úspor vezme pouze staříčké pončo, které poslouží jako celta. Domácí přípravné testy prokázaly, že přeměna je možná a že Blbánčí a Lamí nohy mají specifickou přitažlivost k červeným šňůrkám, kterými se pončo kotvilo do země.

Původní proviantový váhový limit byl zvednut na 3 000g na tým. King Kong po poradě s Lamou stvořil 24h jídelníček. Nakoupené suroviny vážily přes 3 000g a bylo nutné rozhodnout, co zůstane doma. K překvapení King Konga se po redukci váha jídla nezastavila na očekávaných 2 999g, ale na 2 400g. Blbánek a Lama svorně prohlásili, že „hořkou čokoládu ani sušené švestky nepotřebují“. King Kong se alespoň pokusil nenásilně vnutit karamelové sušenky k rannímu čaji, ale neuspěl. Čokoláda, sušené švestky i sušenky zůstaly doma. A čaj taky, jak v půlce závodu zjistil King Kong.

Start závodu

Po příjezdu na Brdo zavládlo v autě příjemné vzrušení. Tolik závodících týmů! Po krátkém tápání dostáváme obálky s instrukcemi, mapu a ke King Kongově překvapení i další vybavení do krosny.

Rozlepujeme obálku Start a do klína se nám vysype 32 kartiček s písmeny uprostřed a podivnými symboly po stranách. Šifra! To je něco pro nás. Blbánek s Lamou nepotřebují povzbudit a kartičky zkoumají ze všech stran. Netrvá dlouho a šifra je prolomena. Nálada v týmu je výborná.

Hledání studánky

Koukáme do mapy a radíme se o dalším postupu. Modré kroužky – Povinné Body (PB) – jsou prakticky na ose mezi Startem a Cílem závodu. Červené kroužky – Bonusové Body (BB) – rozeteté po zbytku mapy. Ani nevím proč, rozlepujeme jako první obálku s bodem BB13 – Studánku, který není ani první na ráně. Čekají nás odhadem 3 kilometry pochodu. Nahazujeme batohy a vyrážíme. Blbánek celou dobu mluví o Minecraftu, Lama zarytě mlčí. King Kong se utvrzuje, že v Minecraftu mu už dávno ujel vlak. Lama zarytě mlčí. King Kong začíná být nervózní, co je s Lamou. Tlačí boty? Těžký batoh? Nakonec jde o mikinu – je vedro a Lama se potí. Uf, jdeme dál.

Dorážíme na bod PB02, ale King Kong si myslí, že už jsme na bodě BB13. Chvilku bloumáme kolem a hledáme tyč se zelenou cedulkou. Po dvaceti minutách se King Kong přesvědčí, že dle mapy jsme blbě. No nic, sil je dost. Po dvaceti minutách dorážíme ke Studánce.

Tyč s cedulkou nachází Lama vcelku snadno. Podlézavý úkol je pro Lamu a Blbánka sranda, King Kong si všímá, že Lama i Blbánek mají úplně nové kalhoty, maminka bude mít radost. King Kong nachází v rozryté půdě ještě živou žížalu. Dle instrukcí se bude hodit a tak ji bereme sebou. Rozlepujeme obálku PB01 – Tábor Opeřeného hada.

Tábor Opeřeného hada

Tábor nacházíme rychle, je na báječném místě. King Kong žasne nad zachovalou kuchyní i kadiboudou. Na povinném bodě se schází více týmů, zabíráme proto místo na cestě a začínáme plnit úkol. Přehazovaná tenisáky a vajíčky. Už se stmívá a pod korunami stromů do tmy září nové kanárkově žluté tenisáky. Vajíčka bohužel nezáří. První vajíčko jsme málem rozbili o Lamí hlavu. Naštěstí se jen odrazilo. Když rozbjíme první vejce, máme do povinných minimálních 10 čtyřpřehozů ještě daleko. Napětí se stupňuje a s každým úspěšným čtyřpřehozem jásáme jako bychom hráli Nagano. Nakonec při šestnáctém čtyřpřehozu rozbjíme poslední, třetí, vejce - tma zvítězila, ale body jsou v kapse.

Jeden z týmů staví na louce stan a rozdělává oheň. Lama i Blbánek přichází s návrhem, že louka by byla dobrá na přespání. King Kong však zavelí a jde se ještě na PB02 – Brána do Země Nezemě.

Brána do Země Nezemě

Cestou zpět míváme Studánku, kde vybalujeme čelovky. King Kong začíná pochybovat, zda rozhodnutí zdolat PB02 byl dobrý nápad. Lama i Blbánek se podezřele tulí. Že by se báli tmy? King Kong se snaží zabavit mysl Blbánka i Lamu přípravou na další úkol. Podlézání Brány (betonového mostku přes potok) s plnou polní. Jsou dva způsoby – základní, kdy za jedno podlezení tým získá 450 Shatterů a bonusové, kdy za jedno podlezení tým získá dvojnásobek Shatterů. Bonusové podlézání je však jen v ponožkách a trenkách. King Kong matematicky vysvětluje, proč je zajímavější plnit úkol Bonusovým způsobem – stačí dva podlezy a téměř maximum bodů je v kapse. King Kong nakonec nepřesvědčí ani Lamu, ani Blbánka a ani King Konga. Blbánek rozhoduje, že podlezy budou základní a celkem tři. Pro Lamu to znamená tři podlezy, pro Blbánka šest a pro King Konga devět. No super.

Když dorážíme k Bráně (mostek přes silnici), potkáme další dva týmy. Vzhledem k únavě (tuhle dobou už doma dávno Lama s Blbánkem leží v posteli) rozdává King Kong „hroznýše“, alias hroznový cukr. Nálada se trochu zvedá. Bez přípravy jdeme na věc. Vrháme se pod most a narážíme na problém. V potoce je voda a dostat se skrz znamená velké riziko uklouznutí a nedobrovolného koupání. King Kong přebírá iniciativu a pomocí několika kamenů vytváří záchytné body. Lamě se úkol zalíbí a rozhoduje se jej plnit celkem šestkrát namísto třikrát. Blbánek už mele z posledního a to doslova. King Kong zabejčí, s jedním batohem v jedné ruce, s druhým batohem v zubech a s krosnou na zádech zdolává Bránu třikrát sám. Je dobojováno. Teď už jen najít vhodné místo na spaní.

Noc

Balíme saky paky a vyrážíme po cestě směrem k dalšímu bodu BB04. Čelovkami hledáme vhodné místo k utáboření. Nakonec nacházíme travnatý plácek hned u cesty. Shazujeme batohy, vybalujeme pončo a stavíme přístřešek. Blbánek s Lamou soutěží, kdo vícekrát zakopne o červené provázky vypínající pončo. Nakonec vyhrává Lama. King Kong se rozčiluje, ale hartusení už nemá šťávu.

Lama s Blbánkem usínají do dvou minut od zapnutí spacáků. King Kong ještě chvíli hledá hvězdy na obloze, ale ty jsou schované za mraky. O půlnoci usíná. V jednu hodinu ráno se King Kong probouzí. Drobně prší. No super. Zkontroluje, že Blbánek s Lamou jsou pod pončem a v suchu, otočí se na bok a kašle na déšť.

Druhý den

V šest hodin ráno se drobné mrholení změnilo v intenzivní déšť, který už nelze ignorovat. Idylka skončila. King Kong probouzí Lamu s Blbánekem. Na snídani není čas, ale další bod BB04 má být seník vzdálený asi kilometr od místa noclehu. Házíme věci do batohů a King Kong zjišťuje, že mapu nechal přes noc v trávě. Naštěstí v nepromokavém obalu. I přes déšť je nálada v týmu dobrá. U Seníku nás nečeká žádný úkol a tak pod borovicemi realizujeme naši „snídani v jehličí“. Řešíme další postup. Z několika variant se dohodneme na následující variantě – BB08 – Pomníček Luďka Kocmana → PB03 – Země Čolků → BB01 – Studánka Sirčena. Vyrážíme.

Pomníček Luďka Kocmana

Po půl kilometru přicházíme k pomníku. Úkol je prostý, naučit se písničku o Farmáři Johnovi a na dalším stanovišti ji nazpaměť a bez chyby zazpívat. Bohužel při otevírání obálky se nám z písničky vytrhly kusy textu i tak se snažíme. Brzy zjišťujeme, že některé pasáže asi nedáme. Slovní pomůcky typu „SOCH“ (svůj opustivše chlív) nepomáhají, slovní skladba stylu „tak poučení z písně vem“ je pro Lamu a Blbánek taktéž neřešitelný problém. Dáváme tomu ještě deset minut a vyrážíme směr Země Čolků. Stále prší a na vrcholku kopce se není téměř kde schovat. Potkáváme další týmy. Nejprve zkusíme odříkat písničku, ale nedaří se a přijdou na řadu i slzy. Naštěstí nás neúspěch nestojí žádné Shatters ani životy.

Pojídání čolků (rybiček)

Vrháme se na plnění dalšího úkolu. Pojídání čolků alias sušených rybiček. Rychle počítáme, kdo kolik čeho má dle pravidel sníst, aby byl bodový zisk co největší. No, po chvíli počítáme, jaký je nejmenší počet rybiček, který musíme sníst, abychom dostali alespoň nějaké body. Nakonec jsme se dopočítali, že King Kong a Lama musí sníst čtyři rybičky, a Blbánek právě jednu. Blbánek se musel dlouho přemáhat, aby tu jednu snědl, nakonec ji dal a do další jsme ho raději nenutili.

Oběd

Dlaší bod – Studánku Sirčenu jsme našli snadno. Vzhledem k nepolevujícímu dešti jsme se rozhodli opustit oblast s výskytem bonusových bodů a přesunout směrem k cíli a posledním dvěma povinným bodům. Vyrázili jsme tedy na PB04 – Banánovou horu. Těsně pod vrcholem, ještě v lese, jsme se schovali pod vysoký posed a udělali oběd. Čínskou nudlovou polévku z pytlíku. Oběd šampiónů. Horký glutamátový roztok nás zahřál na těle i na duši. Jako zákusek jsme rozdělali sušené banány a oříšky. King Kong upozornil, že z 2 400g proviantu zbývá asi 200g a do cíle zbývá ještě minimálně pět kilometrů.

Banánová hora

Po vydatném obědě jsme pokračovali na Banánovou horu. Stále mrholilo a na otevřeném prostranství i dost foukalo. Přesto jsme se rozhodli na Banánové hoře splnit hned dva úkoly. Ten povinný – pojidání tří banánů se zavázanýma očima a pouze pomocí úst – zvládl King Kong sám za čtyři minuty. Ostatně pro hladového to nebyl úkol jako spíše odměna. Ten průběžný – trakař na 100 metrů – zase plnili Lama s Blbánkem a také si nevedli špatně.

Ďáblova chata

Další zastávkou měla být dva kilometry vzdálená Ďáblova chata. Počasí se umoudřilo a cesta vedla vesměs z kopce. Cestou jsme spatřili několik černožlutých mloků. Úžasná zvířátka. U chaty plníme další úkol – Ďábelské prkýnkovo-tenisákové přepodlezy. Třicetosm přepodlezů je minimum. Po nalezení správného rytmu „dolů, nahorů, výměna“ nám jdou vcelku rychle. S Lamou a Blbánkem smlouvám, kolik přepodlezů uděláme nad minimum. Nakonec končíme na čísle čtyřicetdva, což byla škoda. V tu chvíli nám zbývalo do konce závodu necelých sedm hodin a pouze poslední bonusový bod.

Křížek u Provodova

Blbánek rozhoduje, že nepůjdeme ke křížku nejkratší cestou z kopce, ale na východ k cyklostezce. Mlčím a na seznam „domácích“ úkolů si v duchu připisuji čtení mapy, zejména vrstevnic. Stoupáme kolem chalup a nalézáme funkční studnu s ruční pumpou Sigma. Zkoušíme kvalitu vody. Je cítit po železe a močůvce. Zásoby vody raději nedoplňujeme. Obloukem se dostáváme ke Křížku, kde nás žádný úkol nečeká. Vydáváme se pomalu do Cíle, který je poblíž. Do konce závodu zbývá něco přes pět hodin. Jsme unavení a těšíme se domů.

Bonusové úkoly na Zákrutě

Po delším odpočinku navrhuji Lamě a Blbánkovi plnění Bonusových úkolů na které jsme úplně zapomněli. Překvapivě souhlasí. Otevíráme obálku BÚ 02 – Casino 38. Správná trefa! Ležíme na karimatce a házíme kostkou. Stačí naházet 38x šestku a bodíky jsou v kapse. Užíváme si to, nikam nespěcháme. King Kong vysvětluje základy teorie pravděpodobnosti a na Casinu 38 názorně ukazuje, jak se statistici mýlí. Daří se nám hodit i tři šestky za sebou (pravděpodobnost 0,5%). Nálada v týmu se hodně vylepšuje.

S nadšením otevíráme obálku BÚ 01 – Svůj širák odhazují... Stačí do modré krabičky dvacetkrát hodit tenisák ze vzdálenosti deseti metrů. Každý máme 40 pokusů. Po pár hodech je jasné, že nemáme šanci. Blbánek se vzteká a úkol častuje nevybíravými slovy. Z čtyřiceti hodů končí v cíli jen jeden. King Kong přes počáteční sebedůvěru zasahuje cíl jen dvakrát. Lama je nakonec nejlepší se třemi zásahy. Po skoro hodině to vzdáváme a do průvodky zapisujeme první mínusové body. Nálada je ta tam.

Další obálku otevíráme po více než hodině. Motivovat unavené Kapříky je už problém. Obálka BÚ 3 – Pitomec nabízí na první přečtení těžký úkol. Navléknout nit na jehlu se zavázanýma očima. Rozhodujeme se pro základní variantu, kde si můžeme rozdělit role. Možná chyba, protože nit navlékneme za pár minut dvacetkrát, což je maximum.

Cílový úkol

Další Bonusové úkoly neriskujeme a otevíráme Cílovou obálku. Je v ní poslední úkol a nám zbývají tři hodiny. Úkol zní prostě, posbírat tři předměty o váze 38g, 338g, respektive 3338g. Dáváme hodinu pauzu a vymýšlíme, jak si odhad zpřesnit. Ze startovního vážení víme, že náš cukr vážil 58g a vzhledem k tomu, že jsme zapoměli čaj, jsme jej nespoteřebovali. Lama snědl třetinu a první předmět o váze cca 38g byl připraven. Pro nalezení 338g těžkého předmětu jsme využili balíček piškotů, který jsme dostali na startu a u kterých jsme znali přesnou váhu. Pomocí nerovnoramenných vah z tyčky ze stanu jsme našli dlouhý klacek, který jsme postupně zkracovali, až nám váha vyšla na cca 338g. Stejným způsobem jsme přistoupili k nalezení kamene o hmotnost 3338g. Jako protizávaží jsme použili Lamí a Blbánkův spacák, kde byla uvedena váha + propan-butanovou lahev o téměř známém obsahu. Tyčka ze stanu klouzala a vážené předměty nám furt padaly. Ale odpovídající kámen jsme našli. Výsledné převážení předmětů ukázalo, že jsme pomocí vah podměřovali.

Závěrem

Naše první Přežití. Bylo náročné a splnilo naše očekávání. Již na začátku jsme se dohodli, že pojedeme na „jistotu“ a naším cílem bude Přežít, tj. dojít do Cíle. To se nám nakonec podařilo. Vyzkoušeli jsme si, kde máme silné stránky a kde je prostor pro zlepšení. Vzhledem k velké časové rezervě v druhé půli závodu je jasné, že máme na víc. A Přežít můžeme pojmut ještě více jako boj o „přežití“. Na příští Přežití jsme si stanovili jasný cíl - skončit nejhůře druzí a sáhnout si na opravdové dno.

P.S.: Žížala to nakonec nepřežila, je pohřbena v trávě za zastávkou Na zákrutě.

Sýkorčin report

(Sýkorka, team „Oldschool“)

A tak jsme se zase rozhodli jít na Přežití. Dva zvykaní skoropražáci a pracující maminka dvou dětí, všem už dlouho přes třicet, nemají totiž nic lepšího na práci než se honit po lese, baštit červíky a dokazovat si, že na to ještě mají.

Pátek

14:00 – Tichošlápek i Kynoža jsou ještě vytížení psaním pracovních emailů a staráním se o děti, případně balením, budeme tedy vyrážet o něco později. Já jsem si to narozdíl od loňska zařídila a už jsem připravená. Probírám se věcmi a dělám poslední kontrolu, pak už jen využívám výjimečného luxusu maminčina zázemí a futruju se domácí stravou. Do zásoby.

16:15 – Vyrážíme s Kynožou ze zlínského autobusáku směr Start letošního Přežití 2020, který se koná na zastávce Brdo mezi Bohuslavicema a Doubravama. Z nějakého ne úplně jasného důvodu jsme rozhodlé vystoupit v Doubravách, a tak zanecháváme zmateného Vlkyho v Bohuslavicích. Domluvily jsme se, že kdyžtak řekneme, že jsme nechtěly jít do kopce a já tajně doufám, že to není ukázka kondice našeho orientačního smyslu.

17:40 – Po úporné snaze se Tichošovi podařilo dopsat email a sbalit se, takže doráží úspěšně na start, vážíme, zapečetujeme, fasujeme a po Simbově zašifrovaném přání pevných nervů a mnoha sil vyrážíme plní elánu na cestu.

22:00 – Máme za sebou hledání tyče uprostřed lesa, návštěvu prvního tábořiště Sejonijské smečky, které se mi zdálo až překvapivě malinkaté, vraždu dvou Panů Vajíček (ale jeden Pan Vajíčko naše házení přežil!) a dorážíme k podlézání mostu, kde jsem se rozhodla, že by mohl být dobrý nápad se celá i s věcmi vykoupat, a tak jsem si hodila placáka do koryta relativně hlubokého potoka. Dobrý nápad to úplně nebyl. Omlouvám se týmu KAPŘÍCI a VLCI A KOZA za případnou újmu při sledování této kreace. Naštěstí moje high tech ultra cool výbava obsahuje i vodě odolné pytle, ve kterém byly všechny důležité věci zabalené, takže nakonec jediná nepříjemnost byly čvachtající boty.

Sobota

01:00 - Dorážíme na Kamenec, kde se rozhodujeme rozbít tábor. Ještě chvíli zvažujeme, na které straně ohradníku postavíme stany a podle množství lejn na zemi se rozhodujeme pro jednu z nich. Kolem nás prochází tým DLOUHÝ, ŠIROKÝ a BYSTROZRAKÝ s nějakými tichými poznámkami o old skautech a dvou stanech, náš stoický klid však nenaruší. Rozbít tábor je pro mě doslovné, poněvadž zlomím obě dvě tyče od stanu. Je to nepříjemnost, protože počítáme s vydatným deštěm obě noci a do Tichošova stanu víme, že se všichni

nevejdeme, ale nakonec se mi sofistikovanou konstrukcí zbylých tyček, trekových holí, provázků, kamínků podaří stan v nějaké formě postavit, takže jásám a všichni uleháme.

5:00 – Probouzí nás hlasité bučení. Očividně jsme se rozhodli pro špatnou stranu ohradníku. Tři metry od stanů je stádo krav a dost blbě na nás kouká. Kynoža odmítá spát, Tichoš naopak vstávat a já krávám vracím blbý pohled. Když usoudím, že tam nejsou žádní býci, rozhodnu se také pro další spánek. Krávy, když po nějaké době zjistí, že skutečně nemáme v plánu odejít, tak neochotně odkráčí na jinou část louky.

10:00 – Povedlo se nám „trochu“ zaspát, takže teprve před desátou máme sbaleno a vyrážíme na cestu. Prochází kolem nás řada týmů, většina nás varuje před krávami. My samozřejmě děkujeme a vyrážíme na druhý den Přežití.

22:20 – Po celém dni házení kostek, provlékání jehel nití, děláním trakaře, jezení banánů, chození poslepu z kopce do kopce dorážíme přes krásnou osadu u Homole na vršek sjezdovky ve Slopném. Tichoš mumlá něco o vlkovi a po cestě se opoždí, ale nakonec tak tak dorážíme na místo včas a v začínajícím lijáku stavíme tábor. Kolem nás vidíme stanovat dva další týmy a já obdivuju a závidím drsnácké přístřešky, hlavně hamaky holčíčího týmu NEVYHASNEŠ. Nevraživě koukám na svůj polorozpadlý stan a přemítám, zda na těch řečech o old skautech něco nebude. Ještě si uděláme večerní intimčo v Tichošově stanu, kdy rituálně uvaříme a sníme Pana Vajíčka, kterého Kynožka opatrovala ve svých ponožkách a jdeme spát.

Neděle

8:40 – Dnes se nám daří vstát relativně brzy, a tak jsme v půl deváté již sbalení a na značkách, Tichoš je namazaný Sudokrémem a Kynoža má dokonce pudr, barevný lůj na rtech a suchým šamponem umyté vlasy. Na Přežití nezbytné komponenty. Večerní problém chybějících žížal se naštěstí přes noc vyřešil sám, když nám do stanů před deštěm naivně našli slimáci. Ještě plníme petku zbývající týmovou močí, dáváme slimáka do pusy a hurá po sjezdovce dolů na třetí, poslední den Přežití.

12:30 – Začínám být nervózní. Překračování Svíborky bylo docela příjemné a osvěžující, ale jsme teprve na bývalém tábořišti u Újezdu, a ještě toho máme dost před sebou a já se bojím, že nestíháme. Nepotkali jsme žádný tým, všichni musí být určitě před námi. Ale okolí bývalého tábora je úchvatné, a tak se kocháme a obědváme, než vybalíme tenisáky a házením je přesouváme k tábořišti Vlachova Lhota.

13:50 – Dorážíme na Vlachovku. Cesta byla náročnější a Tichošlápek měl očividně nějaký osobní problém s tenisákem (nebo tenisák s ním), protože se ho snažil zahodit vždy tak, aby jej už nenašel, ale naštěstí se mu to nepovedlo. Než jsme se navíc probíjeli přes Vlárku, remízky a ohradníky na louku, Tichoš dostal tři elektrické rány. Ale tohle už je tábořiště, kterého jsme všichni byli všichni součástí, a tak jsme se dali dohromady, zaházeli si petkou s močí (naštěstí to vydržela) a vyrazili dál.

16:00 – Cesta z Vlachovky už byla snadná, dolů ze Skalice jsem jakožto správná Lama vedla svoje dva slepce já. Trošku nerudná, mumlající dorozumívací slova Gandalf, WC, Fúj (víc jsem si odmítla zapamatovat), žvýkaje sušené maso a plná představ, jak dorazíme na místo, kde už budou dávno všechny týmy s hotovým dokonalým MasterChefem, jsem naštěstí zabloudila, takže jsme se objevili na louce hned vedle tábořiště na Mirošově za kuchyní. Překvapuje nás, že je zde zatím jen jeden tým, DLOUHÝ, ŠIROKÝ a BYSTROZRAKÝ, který úporně vaří. Kynoža se

ujímá velení a za chvíli lítají kousky cibule a brambor vzduchem a tvoří se MasterChef bramboračka. Následně doráží komisaři a oznamují nám, že jsme jediné přeživší týmy, zbytek to po noci plné deště zabalil a já se v duchu omlouvám svému stanu.

16:29 – Vypínáme vařič, předáváme uvařené dílo komisařům a Přežití pro nás oficiálně končí. Ještě dorazí konkurence se sto let starým receptem na bramborák, ke kterému nepotřebujete ani struhadlo, ani mouku, pak už jen poslední chvíle napětí, než se najde Gogo a domlouváme odvoz směr domů.

Ohlédnutí

Za mě letošní Přežití nemělo chybu. Já byla spokojená od začátku do konce, i když jsem tam měla slabší chvíle. Trasa byla doslova nádherná, máme kolem Zlína výjimečnou krajinu, pro nás to mělo i nostalgický nádech, úkoly vyvážené a zábavné (na nechutárny jsme zvyklí a psychicky připravení, zaregistrovali jsme letos trend zavázaných očí a úkoly plněné pouze pusou), na počasí jsme byli dle předpovědí připraveni. Nesrozumitelnost některých pravidel se dala vyřešit selským rozumem a skautským citem pro čest, vždy byl jasný úmysl. Díky Simbovi a Lístkovi a všem ostatním za přípravu a podporu v průběhu, i ostatním týmům za atmosféru. Já doufám, že to Tichošlápek s Kynožou vidí stejně a příští rok zase vyrazíme :)

Jak (ne)trefili husy

(Michal kamarád, team „Potrefené husy“)

Ahoj Simbo, musím bez nadsázky uznat, že akce "přežití" je něco, co jsem doposud nezažil, a myslím, že mluvím i za Vrabčáka a Hičiho. Ač nevím, co vedlo kluky k pojmenování týmu "Potrefené husy" asi jsme chvílemi dělali čest svému jménu.

Když jsme vyrazili k prvnímu z povinných bodů, zjistil jsem, že s orientací v mapce to nebude nic moc. Když mi kluci hlásili, že asi objevili Černý potok v podobě drenážní trubky pod lesní cestou, tušil jsem, že to asi nebude ono. Nakonec jsme kýžený mostek našli, a ač byla lákavá představa dělat úkol bonusově (ve spodním prádle), odolali jsme a úkol zvládli ve standardním módu (tuším že to byl bod 2).

Pak jsme se vydali k louce s bývalým táborem, kde se nám to moc líbilo. Přehazovačku s vejcem jsme zvládli bez ztráty kytičky, podle mě díky tomu, že jsme měli vajíčka domácí s pevnou skořápkou a že Hiči alias Lama umí chytat. Po spočítání prken "nástěnky" jsme se začali poohlížet po noclehu. Příslib pozdě nočního deště mě utvrdil, že váha krosny obtížená stanem nebyla marně vynaložená. Lopatkou jsem vykopal drny, obložili jsme budoucí ohniště kameny a za chvíli praskaly plameny, myslím, že to bylo pro všechny příjemné. Pojedli jsme ze skromných zásob a kluci že by šli spát. Tou dobou se ozývali se noční ptáci, tuším že sýčci.

Ráno jsme vstali docela brzy. Provedli jsme úklid a s pocitem, že stopy po našem pobytu prozrazuje jen uválená tráva, jsme se vydali vstříc novému dobrodružství. Ráno jsme se s tvým týmem potkali a přáli si "zdar a sílu". Kluci s dobitými baterkami trvali na bonusu u studánky "minerální pramen chráněný státem" na plnění bonusového úkolu podlézání pod nohama členů týmů a kluci hned prohlásili, že pojedem za dvojnásobek bodů, tj. 60 podležů.

Musím říct, že mě to stalo všechny fyzické i psychické síly to nevzdat a sáhl jsem si na opravdové dno, ale vzpomněl jsem si na úvodní šifru a s vypětím všeho to dal. Kluky neuklidnilo konstatování, že když zkolabuji, ponesou nejen mě, ale i krosnu - mysleli si, že si dělám srandu, ale nedělal. Pak jsme se vydali na bonus u seníku, což byly body "zadarmo". Pak vrchol Kamenec a rybičky: Hičimu alias Lamě chutnaly, Vrabčákovi alias Blbánkovi nechutnaly vůbec a mě, no hlad je hlad, až to tým vlků překvapilo, prý, proč se na tom tak zatesli. Mě zas trochu mrzelo to, že zisk více jak 2000 bodů je k ničemu, krom super pocitu.

Co následně šokovalo mě, že kluci plnící močící průběžný úkol až moc ochotně, chtějí plnit ihned i trakaře, a to i za deště. Měření 1,5 metrem mě stálo mnoho sil, a to jsem jen přihlížel. Co ale obdivuji, že kluci těch 100 metrů oba dali, já bych to nedal a neříkám to z přílišné skromnosti. No a pak se rozhodlo o našem pocitovém prvenství v počtu ujítených kilometrů, protože jsme se vydali po cyklostezce, jakožto jistotě, kolem pomníčku toho závodníka, přes Pindulu. Kluci cestou hráli Dračák a už moc nechtěli jít a já měl pořád pocit, že nestíháme, asi proto, jak jsem pak zjistil, že konec není v 16, ale až v 19 hod.

Pod banánovou horou a martyrii s banány jsem byl nadšený, že mě z toho kluci vynechali. Při snaze zachytit to fotkou se bohužel přerušily stopky hloupého mobilu, ale zvládlo se to. Když si nás zase míjel se slovy, ty banány jste si mohli dát na prkénko, jsem zjistil, že mi asi v důsledku hypoglykémie přestal fungovat mozek, upřímně mě to ani nenapadlo a že ani kluky ne, mě neuklidnilo...ale já banány koneckonců z hlíny a kamení nejedl.

Pak cesta na Ďáblovu chatu, na křižovatce, kde jsi nás opět míjel, jsem byl za to rád, protože jsem měl pocit, že jsme se ztratili...ale ukázalo se, že ne, asi platí, že člověk je blízko cíle, jen to někdy nevidí. Podlézaná s prkýnkem a tenisákem mě upřímně pobavila, ne už tak Blbánka. Když jste odešli, napadlo mě, ač nevím proč, udělat nějaký ten běžný úkol a bylo to "kasíno" no 38x hodit 6 zní jako jednoduchý úkol, ale po několika minutách bez šestky, jsem se snažil si vzpomenout, jaká že je to vlastně pravděpodobnost, ale nakonec to začalo jít a myslím, že za necelou půlhodinu (pokud to nesedí se záznamem, tak klame moje paměť) jsme to dali a Hiči si mohl pochutnat na pistáciové Deli, já mu teda záviděl.

Pak jsem se hochů ptal, jestli jdeme do cíle nebo ještě nějaké ty bonusy. Jednomyslně jsme volili cestu rovnou do cíle. Když jsme zjistili, že jsme došli do cíle, byla to euforie, moct zout mokré boty (k těm jsme přišli, když jsme stoupali zkratkou na Kamenec, pokud to nekomolím a neopakují se). V cíli jsme byli jako druzí, já byl rád, že sedím, chvílemi, že ležím, kluci si užívali svobody a těch pár hodin, než dorazili ostatní a komisař, docela rychle utekly.

Zkrátka a jasně, za mě super akce, která si zaslouží zopakovat...